

«Ἐπεθύμουν νὰ διατηρήσης ἀκόμη τὴν παρούσαν θέσιν σου.»

«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν μεταβάλλω,» ἀπεκρίθη.

«Σὺ ἐθεώρησας τὰ ἰδικά μου συμφέροντα ὡς ἰδικά σου,» εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ, ὁμιλῶν βραδέως, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐννοηθῶσιν οἱ λόγοι του, καὶ νὰ τηρηθῶσιν εἰς τὴν μνήμην, «καὶ ἀπὸ τοῦδε τὰ ἰδικά σου συμφέροντα θέλουσιν εἶσθαι ἰδικά μου. Ἐνθυμοῦ, ὅτι ὁμιλῶ σπουδαίως, Ἐδουάρδε,» καὶ στρέψας κατέλιπε τὸ ἐργαστάσιον.

Πόσον εὐτυχὴς μήτηρ ἦτον ἡ κυρία Στρώγκου κατ' ἐκείνην τὴν γενέθλιον τοῦ υἱοῦ της ἐσπέραν ὅτε ἐπαγέλασεν εἰς αὐτὴν τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Κάμπελ· ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρῶς ὑπὸ χαρᾶς, πληρωθεῖσα ὑπὸ ὑπερῃφαιας καὶ εὐγνωμοσύνης.

«ὦ, υἱέ μου ἀνέκραξε, ἐπλήρωσας χαρᾶς μέχρι στεφάνης τὸ ποτήριόν μου.»

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΦΗΣ

Ὁ Νικόλαος κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν νὰ φάγῃ τὸ γεῦμα του, πεινῶν λίαν· ἀλλὰ εἰς σφῆς καταδιώκει τεμάχιον πλακοῦντος τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐτοιμάζεται νὰ καταπίῃ. Ἐρεθισθεὶς ὁ Νικόλαος ἐκ τῆς τόλμης ταύτης τοῦ σφηκὸς τὸν καταδιώκει — ὅπερ ὀφείλει νὰ μὴ πράξῃ — καὶ ὁ σφῆς ἐμπήγνυσι τὸ κέντρον του. Τότε οὗτος φωνάζει, κλαίει, διότι πολὺν πόνον αἰσθάνεται. Ἡ κυρία τοῦ Νικολάου τρέχει ἐξάγει τὸ κέντρον καὶ τίθησι σταγῶνας τινὰς ἀμμωνίας μετ' ἀλκαλίου ἐπὶ τῆς πληγῆς. Τὸ φάρμακον τοῦτο καίει καταρχάς, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς παρέχει ἀληθῆ ἀνακούφισιν.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

[Ἰπὸ Ι. Π. ΠΥΡΡΑ]

Ὅποια προσόντα ἀπαιτεῖται ἔχειν τὸν ἱατρὸν πρὸς ὀφέλειαν τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ ἱατρὸς ἔστω ἐπιστήμων καὶ ἐγκρατὴς ἰδίως πρὸς ἓνα κλάδον τῆς ἐπιστήμης, ὃν ὀφείλει εἰδικῶς ἐπαγγέλλεσθαι· διότι οὐδεὶς δύναται γενέσθαι ἐπίσης δεινὸς πρὸς ἕκαστον τῶν τριῶν κλάδων τῆς ἱατρικῆς, ἥτοι ἰδίως ἐν ἱατρικῇ, ἐν χειρουργίᾳ, καὶ ἐν μαιευτικῇ. Ὁ δεινὸς νοσολόγος οὐδέποτε δύναται γενέσθαι δεινὸς συνάμα πρὸς χειρουργίαν, οὔτε πρὸς μαιευτικὰς ἐγχειρίσεις· οὐδὲ ὁ χειρουργὸς οὐδέποτε δύναται ἐπιδεικνύμενος καὶ ἐπισταμένως θεραπεύειν νοσοῦς. Ἀτυχῶς παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ σύγχισις καὶ ἀδιακρίσία πρὸς ταῦτα, ἐπομένως καὶ ἡ εἰδικότης δυσχερῶς εὐδοκίμει παρ' ἡμῖν πρὸς βλάβην τῆς ἐπιστήμης.

Ὅταν ὁ ἱατρὸς στέρηται εἰδικότητος ἐνδέχεται ἀκουσίως ὑποπίπτειν εἰς λάθῃ καὶ παραδρομὰς ὀλεθρίας. «Ἀδλεπτηθέντα γὰρ τὰ κατὰ καιρὸν τῆς ὑπουργίας ἐφθασαν ὀρηγσάντα καὶ ἀνελόντα» (Ἰππ. π. παθῶν).

Ἀνάγκη λοιπὸν ὁ νοσῶν προτιμῆσαι τὸν εἰδικώτερον ἱατρὸν πρὸς θεραπείαν, οὐδόλως παρασυρόμενος ἐκ τῆς συσσωρεύσεως ἀξιωματίων καὶ τίτλων· διότι ταῦτα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, συνήθως ἀποκτώνται ἐκ τύχης ἢ ἐκ πλάνης. Σημεῖα τῆς εἰδικότητος ἱατροῦ εἰσὶν αἱ συγγραφαί, αἱ συζητήσεις, αἱ διδασκαλίαι, αἱ ἐπιτυχεῖς θεραπείαι, καὶ ἡ διαρκῶς ἐντριβὴ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Ὁ Ρουσσώ (μελέται τῆς φύσεως) λέγει ὅτι οὐδεμία ἄλλη ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ μείζονα μελέτην τῆς ἱατρικῆς καὶ εὐλόγως ἐν παντὶ τόπῳ οἱ ἐπιστήμονες ἱατροὶ εἰσὶν οἱ σοφώτεροι.

Ὁ εἰδικὸς ἱατρὸς ἔστω καὶ θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς· καὶ ὡς φασὶ Πλάτων, μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ ἀλλὰ καὶ τέχνῃ ἱατρεύειν· διότι καθ' Ἴπποκράτην (παραγ. Κ.), «δεῖ γε μὴ λογισμῷ πρότερον» πιθανῶς προσέχοντα ἱατρεύειν· ἀλλὰ τριβῇ μετὰ λόγου.»

«Χρὴ τὸν ἱατρὸν μὴ μόνον ὄψει τὰ πάθη κρίνειν· ἀλλὰ καὶ πράγματι· τοὺς τε ρυθμοὺς ἀνακρίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ πότερον ἀρχοῖτο τὸ πάθος ἢ μεσάζει ἢ λέγει, καὶ διαφορὴν καὶ ὥρην, καὶ ἡλικίην παρατηροῦντα ἱατρεύειν, ἀπάντων εὐχερῶς τὴν νοῦσον εὐρίσκει.» (Δημόκριτος Ἱπποκράτει.)

Ὁ τοιοῦτος ἱατρὸς, ὁ ἀρμοδίως θεραπεύων ὀφείλει τέσσαρα ἄρθρα ἐκτελεῖν ἀκριβῶς ἐν καιρῷ θεραπείας χάριν τοῦ ἀρρώστου. Θεραπεύειν ταχέως, ἀσφαλῶς, ὀλιγοδαπάνως καὶ εὐαρέστως. Ὁ μὴ ταῦτα ἐκπληρῶν θεωρητέως ὡς μὴ ἐγκρατὴς ἐν διαγνωστικῇ καὶ θεραπευτικῇ, καὶ ὡς μὴ εἰλικρινὴς ἐπιστήμων.

Ὁ νοσῶν λοιπὸν ὀφείλει καλεῖν πρὸς θεραπείαν τοῦ ἐιδικώτερον, ἔχοντα τριβὴν μετὰ λόγου· ἐκτελεῖν δὲ μετὰ πεποιθήσεως πιστῶς καὶ ἀπαράβατως τὰς διαταγὰς του· διότι πᾶσα παρακτροπὴ καὶ παρακοὴ πολλάκις ἐπιφέρει ὀλέθρια ἀποτελέσματα, διὰ τὰ ὅποια ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ἄνθρωποι συνειθίζουσιν αἰτιᾶσθαι τὸν ἱατρὸν, ὅπερ ἄδικον, καὶ λυπηρὸν. Περὶ τοῦ θέματος τούτου τάδε λέγει ὁ ἱερός Ἱπποκράτης (π. Τέχνης κ. ι.—β.).

«Τοὺς δὲ ἐν τῇσι τῶν ἀποθνησκόντων συμφορῇσι τὴν τέχνην ἀφανίζοντες θάυμαζω, ὅτ' ἐπαίρεσθαι οὐκ αἰτίαν καθιστῶσι, τὴν δὲ τῶν ἱατρικῶν μελετησάντων σύνεσιν αἰτίνην. Ὡς τοῖσι μὲν ἱατροῖσιν νέεσθαι τὰ μὴ δεόντα ἐπιτάττει, τοῖσι δὲ νοσέουσιν οὐκ νέεσθαι τὰ προσταθέντα παραβάναι. Καὶ μὴν πολὺ γε νεολογώτερον τοῖσι καμνοῦσιν ἀδυνατέειν τὰ προσηστατόμενα ὑπονοεῖν ἢ τοῖσιν ἱατροῖσι μὴ δεόντα ἐπιτάττειν. . . Ἀφ' οὗ πολὺ μᾶλλον τοὺς μὲν ὠδεόντως ἐπιτάττειν, τοὺς δὲ εἰκότως ἀδυνατέειν πείθεσθαι. Μὴ πειθομένοισι δὲ περιπίπτειν τοῖσι θανάτοις, ὧν οἱ μὴ ὀρθῶς λογιζόμενοι τὰς αἰτίας τοῖς νοῦδεν αἰτίαις ἀνατιθέασι, τοὺς δὲ αἰτίους ἐλευθεροῦντες.»